

## Arrest

nr. 189 065 van 28 juni 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. LERMYTE en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, treedt op 31 januari 2015 te Kameroen in het huwelijk met een Belg.

Op 22 oktober 2015 dient verzoekster een visumaanvraag in voor gezinshereniging.

Deze visumaanvraag wordt ingewilligd en verzoekster komt op 29 februari 2016 naar België.

Op 25 maart 2016 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 26 november 2016 geeft het parket van de procureur des Konings een negatief advies inzake dit huwelijk.

Op 19 december 2016 wordt aan verzoekster gevraagd om mee te delen of zij valt onder één van de uitzonderingssituaties vermeld in artikel 42<sup>quater</sup>, § 4 van de vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2017 stuurt de stad Diksmuide inlichtingen door aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

**"BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN**

**MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:*

*Naam: N. E. N.*

*Voornamen: A. L.*

*Nationaliteit: Kameroen*

*Geboortedatum: (...)1980*

*Geboorteplaats: N.*

*Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxx*

*Verblijvende te: (...)*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

**Reden van de beslissing:**

*Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2,1° van de wet van 15.12.1980. De F-kaart werd 25.03.2016 afgeleverd. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht.*

*Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.*

*Gelet op de resultaten van het gevoerde onderzoek door het Parket van de Procureur des Konings te Brugge;*

*Gelet op het ongunstig advies dd. 28.11.2016 van de Procureur des Konings te Brugge aan de ambtenaar van de burgerlijke stand:*

*'Ingevolge uw schrijven dd. 14.12.2015 betreffende het afgesloten huwelijk tussen N. L. en V. N. E. dd. 31.01.2015, werd een politieel onderzoek gevoerd. Volgende niet onbelangrijke vaststellingen dienen in overweging te worden genomen:*

*Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. Deze zijn:*

*- Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister; na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, §1 IPR-codex (art. 31, §1 IPR-Codex);*

*- Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art. 27, §1 IPR-codex);*

*- Art. 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);*

*De artikelen 21 en 27 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*

*Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.*

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen N. L. en V. N. E. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dan aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van het huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen. In casu werd dit duidelijk niet gedaan, integendeel.

1. Tussen N. L. en V. N. E. bestaat een leeftijdsverschil. Laatstgenoemde is immers 18 jaar ouder dan eerstgenoemde. In combinatie met andere elementen, een ernstige aanduiding dat een schijnhuwelijk wordt beoogd.

2. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om te trouwen. De zeer summiere wederzijdse kennis strekt zich uit tot hun meest persoonsgebonden gegevens.

V. N. E. meent dat N. L. slechts één kind heeft: "wat betreft L., kan ik U zeggen dat ze nooit gehuwd is en dat ze één kind heeft? Dit betreft S., een jongetje dat 10 jaar is." Hij is duidelijk niet op de hoogte van de twee andere kinderen van N. L.

N. L. spelt de naam van V. N. E. als "(...)" tijdens haar interview.

Geheel opvallend is dat N. L. verklaart tijdens haar interiew dat zij V. N. E. heeft leren kennen in Kameroen: 'j'ai recontrer mon époux lors de son passage au cameroun pour un mission de travail. (...) C'était un group qui est arrivé au supermaché ou je travail. Je les ai accompagner chez mon responsable pour être reçu, lors de sa sortie de reunion il ma demander si je pouvait lui donner mes coordonnées personnelles.' (vrij vertaald: Ik heb mijn echtgenoot leren kennen gedurende zijn reis naar Kameroen die werkgerelateerd was. (...) Het was een groep die langskwam in de supermarkt waar ik werkte. Ik begeleidde deze groep naar mijn verantwoordelijke. Bij zijn vertrek vroeg hij naar mijn persoonsgegevens.)

Tijdens hun verhoor door de politiediensten van de politiezone POLDER verklaren ze beiden plots dat ze elkaar hebben leren kennen via hun datingsite Meetic.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstent één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Gelet op de strijdigheid met de Belgische openbare orde, aangezien de combinatie van de onderzoeksresultaten en het geheel van omstandigheden aantonen dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, adviseert mijn ambt dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen N. L. en V. N. E. en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven.'

Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen. Het is redelijk aan te nemen op basis van bovenstaande informatie dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en mnr. V. N. E. louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.

Uit alle elementen uit het dossier blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. De huwelijksakte (op basis waarvan het verblijf bekomen werd) was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42septies van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42septies, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, zijn gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen op naam van meneer V. N. E.; Loonfiche voorde maand november 2016 op naam van meneer V.N. E.: Deze documenten behoren de heer V. N. E. toe, deze documenten bewijzen niet dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.
- Foto's van betrokkene en meneer V.N. E. waar betrokkenen elk apart op staan: deze foto's zijn genomen in een woning waar betrokkenen elk afzonderlijk op staan, uit deze foto's kan dan ook niet opgemaakt worden dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk
- Paspoort van betrokkene: hier valt enkel uit af te leiden dat betrokkene een inreisstempel heeft bij de binnenkomst van België dd. 29.02.2016. Echter dit is geen bewijs van van integratie.
- Inlichtingenbulletin van betrokkene dat werd afgeleverd bij de gemeente Diksmuide tijdens de binnenkomst in België: dit attest werd afgeleverd bij de gemeente als betrokkene haar wou inschrijven, dit attest is dan ook geen bewijs van integratie.
- Onderzoek verblijfplaats vreemdeling dd. 03.03.2016: deze controle werd gedaan bij de procedure tot inschrijving hier in België, dit attest is evenmin een bewijs van integratie in het Rijk.
- Geboorteakte mevrouw; Huwelijksakte tussen betrokkene en meneer V. N. E.: deze aktes bewijzen niet dat mevrouw geïntegreerd is in het Rijk. Bovendien wordt het huwelijk tussen betrokkenen betwist
- Verklaring van lidmaatschap op naam van betrokkene, meneer V.N. en een derde; Huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats op naam van meneer V.N. E. dd. 12.03.2015: betrokkene woont weliswaar op hetzelfde adres. Echter, het voorgelegde huurcontract en ziektekostenverzekering vormen geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst
- Attest van inschrijving als regelmatige cursist in een onderwijsinstelling (centrum regionaal volwassenenonderwijs v/h gemeenschapsonderwijs te De Panne) dd. 22.02.2016 op naam van betrokkene: het feit dat betrokkene een cursus volgt toont aan dat betrokkene leergierig is. Echter vormt dit geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.
- Contract inburgering dd. 14.10.2016: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.
- Inschrijvingsbewijs VDAB op naam van betrokkene dd. 19.12.2016; Interim contracten op naam van betrokkene (13.12.2016 t.e.m. 17.12.2016) + rekeninguittreksel met bewijs van storting loon dd. 22.12.2016: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

Betrokkene is pas in België aangekomen 29.02.2016. De duur van haar verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in haar land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien zij jarenlang in Kameroen heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook haar leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F- kaart dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van kinderen of medische problemen op naam van betrokkene. Zoals eerder aangehaald spreekt de gezinssituatie voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Uit fraude kunnen geen rechten geput worden."

## 2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*"A. EERSTE MIDDEL : SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN. ONDERTEKEND TE NEW YORK OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MEI 1955 (HIERNA: HET EVRM) EN VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL*

*1. Verzoekster voert deze schending zowel aan ten aanzien van de beslissing tot intrekking van verblijf als ten aanzien van het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten.*

*2. Als gevolg van de betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoekster niet langer in België verblijven en dient zij het land te verlaten, waar zij sinds februari 2016 verblijft en samen met haar echtgenoot een gezin vormt.*

*Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt:*

*"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.*

*Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.*

*Dat telkens de belangen moeten afgewogen worden tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.*

*In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel de ernst is van de door verzoekster beweerdelijk gepleegde inbreuken.*

*Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing. Een intrekking van haar verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten impliceert overigens in essentie dat zij gescheiden wordt van haar echtgenoot, met wie zij een liefdevolle relatie onderhoudt, wat mentaal een zeer zware klap, zowel voor verzoekster als haar echtgenoot, zou betekenen. Haar echtgenoot is immers in België tewerkgesteld, zodoende kunnen ze hun huwelijkse samenleven niet op een normale manier verderzetten in het land van herkomst van verzoekster.*

*Nergens blijkt dat verwerende partij een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat zij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster. Verweerster baseerde zich louter op het gevoerde onderzoek en het advies van de Procureur des Konings te Brugge van 28/11/2016 om te besluiten dat verzoekster onder beweerdelijke valse voorwendselen verblijfsrecht zou hebben bekomen. Bovendien is het voor verzoekster geen evidentie om terug te keren naar Kameroen, nu haar familie enorm gelovig is en een beweerdelijk 'schijnhuwelijk' niet in dank zal afnemen. Verzoekster zal dan ook niet langer terecht kunnen bij haar familie.*

*Dit middel is dan ook gegrond."*

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

*"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

*- Artikel 8 EVRM;*

*- Het proportionaliteitsbeginsel.*

*In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991;
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- Het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij beroept zich tevens op de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de inhoudelijke samenhang van beide middelen, veroorlooft verweerder zich deze samen te beantwoorden.

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden, daar zij van mening is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich louter beperkt door te verwijzen naar het negatief advies van de Procureur des Konings aangaande het huwelijk en geen rekening zou houden met een schending van artikel 8 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie m.n. het zich schuldig maken aan fraude, heeft besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 25.03.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, naar aanleiding van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in zijn hoedanigheid als echtgenote van dhr. E.V.N.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In casu werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris vastgesteld dat de voorgehouden relatie tussen verzoekster en dhr. E. V. N. een schijnrelatie betreft.

Uit het advies dd. 28.11.2016 van de procureur des Konings te Brugge blijkt dat de voorgehouden relatie van verzoekende partij en dhr. E. V. N. het voorwerp uitmaakte van een onderzoek in kader van een schijnrelatie.

Gelet op deze objectieve vaststellingen werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, rekening houdend met de concrete situatie van verzoeker, vastgesteld dat verzoeker in kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging fraude heeft gepleegd, die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijf van meer dan drie maanden.

De kritiek van verzoekende partij alsdat een loutere verwijzing naar het advies van de Procureur des Konings niet afdoende is, is weinig dienstig.

De Procureur des Konings van Brugge heeft op grond van objectieve vaststellingen besloten dat er in casu sprake is van een schijnrelatie. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verweerder laat gelden dat gelet op het voorgaande verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat er niet afdoende zou bewezen zijn dat er sprake is van een schijnrelatie.

*In zoverre verzoekende partij zich beroept op artikel 8 EVRM, laat verweerder gelden dat dat artikel 8 EVRM bepaalt:*

*“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Vooreerst kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat zij zal worden gescheiden van haar zogenaamde echtgenoot met wie ze een liefdevolle relatie zou hebben. Verweerder herhaalt dat uit onderzoek van de Procureur des Konings van Brugge blijkt dat er in casu sprake is van een schijnrelatie en schijnrelatie valt niet onder de beschermingsfeer van artikel 8 EVRM.*

*Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.*

*Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 42septies van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling fraude heeft gepleegd om dit verblijfsrecht te bekomen.*

*Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.*

*Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.*

*Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.*

*Uit wat reeds supra besproken werd naar aanleiding van het eerste middel, blijkt dat verzoekende partij op basis van fraude een verblijfsrecht in België verkreeg en het niet onredelijk, noch disproportioneel is het verblijfsrecht in te trekken omwille van deze fraude.*

*Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verweerder verwijst tevens naar volgende rechtspraak:*

*“De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan verzoeksters verblijfsrecht aantoon dat de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld heeft dat verzoeksters belangen niet opwegen tegen de vaststelling dat haar verblijfsrecht steunt op een door haar echtgenoot eerder aangegaan huwelijk met een Belgische onderdane dat vernietigd werd omdat het een schijnhuwelijk betrof. Voor zover uit het betoog van verzoekster kan begrepen worden dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, dient de Raad op te merken dat verzoekster omzeggens niet haar in België ontwikkeld privéleven uiteenzet, hoewel wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is alleszins niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bestreden beslissing streeft één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden na, namelijk de bescherming van de openbare orde en steunt op de absolute nietigheid van een eerder huwelijk dat afgesloten werd door verzoeksters echtgenoot. Zoals reeds eerder aangestipt is in de*

*Belgische rechtsorde het instituut huwelijk van openbare orde. Verzoekster toont met haar beknopt betoog "dat het belang van de Staat bij een intrekking van verzoeksters verblijfsrecht uiterst miniem is in vergelijking met de schade welke verzoekster en haar kinderen in België wordt berokkend" niet aan dat de afweging die in de bestreden beslissing ligt besloten strijdig is met artikel 8 EVRM of dat er een wanverhouding is tussen haar belangen en de bestreden beslissing die gericht is op het beschermen van de Belgische openbare orde."* (R.v.V. nr. 70 698 van 25 november 2011)

*Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.*

*Waar verzoekende partij aanhaalt dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel, daaar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich baseert op het negatief advies van de Procureur des Konings van Brugge en er in casu nooit een huisbezoek heeft plaatsgevonden in de gezinswoning van verzoekster en dhr. E.V.N., merkt verweerder op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is een feitelijke beoordeling te maken van de feiten.*

*Deze kritiek van verzoekende partij is weinig dienstig.*

*Ten overvloede merkt verweerder op een verzoek tot onderzoek naar de reële verblijfplaats van verzoekster zich in het administratief dossier bevindt. Daarnaast toont verzoekende partij niet aan de vaststellingen van de Procureur des Konings van Brugge niet voldoende zijn om te besluiten dat er in casu geen sprake zou zijn van een schijnrelatie.*

*Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) diende te worden genomen.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, inclusief het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Het eerste, tweede en derde middel zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

### 3.1.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).



Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster voert aan dat zij samenleeft met haar echtgenoot met wie zij een liefdevolle relatie onderhoudt, dat haar echtgenoot in België werkt zodat ze hun huwelijkse leven niet kunnen verder zetten in verzoeksters land van herkomst, dat nergens uit blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging noch dat zij een belangenafweging deed. De verwerende partij baseert zich louter op het gevoerde onderzoek en het advies van de procureur des Konings te Brugge om te besluiten dat verzoekster onder valse voorwendselen verblijfsrecht zou hebben verkregen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing een omstandige motivering wordt gegeven aangaande het voorgehouden gezinsleven van verzoekster:

*“Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2,1° van de wet van 15.12.1980. De F-kaart werd 25.03.2016 afgeleverd. De voorgelegde huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het toestaan van dit verblijfsrecht.*

*Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.*

*Gelet op de resultaten van het gevoerde onderzoek door het Parket van de Procureur des Konings te Brugge;*

*Gelet op het ongunstig advies dd. 28.11.2016 van de Procureur des Konings te Brugge aan de ambtenaar van de burgerlijke stand:*

*(...)*

*Wanneer we de redenen voor het niet erkennen van het huwelijk bekijken, moet worden vastgesteld dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg heeft bekomen. Het is redelijk aan te nemen op basis van bovenstaande informatie dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Het is dus redelijk om te besluiten dat deze huwelijksakte tussen betrokkene en mnr. V. N. E. louter een handeling was met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen.*

*Uit alle elementen uit het dossier blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.”*

Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet aanvaardt gelet op het feit dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd: het parket van de procureur des Konings te Brugge heeft een onderzoek gevoerd dat aanleiding gaf tot een negatief advies van de procureur des Konings op 28 november 2016 aan de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, waarin werd vastgesteld dat de intentie van minstens één van de betrokkenen kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Gelet op het negatief advies van het parket acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Dit houdt in dat de

verwerende partij niet erkent dat er een beschermenswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Immers, het negatief advies inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62).

Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermenswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster nog stelt dat nergens uit blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging noch dat zij een belangenafweging deed, merkt de Raad op dat wanneer na grondig onderzoek wordt vastgesteld dat de intentie van verzoekster kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, de verwerende partij dan ook, zonder dat bijkomend onderzoek of een belangenafweging nodig is, op goede gronden kon besluiten dat het ongunstig advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte inhoudt dat er geen sprake is van een werkelijk huwelijk, zodat een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en een daarbij horende belangenafweging over een inmenging in dit (*in casu* niet bestaande) gezinsleven niet aan de orde is.

Waar verzoekster aanvoert dat de verwerende partij zich louter steunt op het advies van de procureur des Konings, wordt vastgesteld dat de verwerende partij dit kan doen. Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Waar verzoekster erop wijst dat haar familie het niet in dank zal afnemen dat zij omwille van een schijnhuwelijk terug dient te keren naar Kameroen en dat zij niet terecht zal kunnen bij haar familie, wordt erop gewezen dat dit een loutere bewering is die niet gestaafd wordt door enige concrete gegevens. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster een volwassen vrouw is die, luidens haar eigen verklaringen zoals vermeld in de bestreden beslissing, aan het werk was in Kameroen en dus voor zichzelf kan instaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*"B. TWEEDE MIDDEL : SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT ZOALS VOORZIEN IN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (HIERNA: DE WET VAN 29 JULI 1991) EN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL*

*1. De bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van 29 juli 1991 dient te worden gemotiveerd. Beslissingen dienen op gemotiveerde wijze genomen te worden en er dient aldus zowel materieel als formeel gemotiveerd te worden, wat in casu niet gebeurd is.*

*Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering (zowel materieel als formeel) een*

wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1,166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

3. In casu is echter in eerste instantie niet voldaan aan de materiële motiveringsvereiste, nu verweerster zich beperkt tot het verwijzen naar het ongunstig advies van 28/11/2016 van de Procureur des Konings te Brugge aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, zonder een eigen motivering van de beslissing weer te geven.

Verweerster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij hiermee haar materiële motiveringsplicht vervuld heeft. De beslissing schendt dan ook de materiële motiveringsplicht, waaraan met voormelde beslissing allerminst voldaan is.

4. In ieder geval werd de litigieuze beslissing van 21/03/2017 niet afdoende gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motieven moeten pertinent en draagkrachtig zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De motivering moet de betrokkene tevens in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Door nu louter te verwijzen naar het gevoerde onderzoek schijnhuwelijk door de diensten van het parket te Brugge moge het dan ook duidelijk zijn dat de motivering van de beslissing niet afdoende is. Bovendien zijn de in geciteerde advies van de procureur des Konings te Brugge aangehaalde redenen om tot een schijnhuwelijk te besluiten allerminst zwaarwichtig, laat staan draagkrachtig zodat deze volstaan om de beslissing te schragen. Er wordt louter verwezen naar het leeftijdsverschil, het feit dat de partner van verzoekster zou stellen dat zij slechts één kind heeft, terwijl zij nog twee andere kinderen zou hebben (haar partner beoogde - in functie van de vraagstelling - enkel een verwijzing naar het ene biologische kind van verzoekster, terwijl de andere twee kinderen (waar hij wel degelijk van op de hoogte is) geen biologische kinderen zijn), het feit dat verzoekster de naam van haar echtgenoot foutief zou spellen terwijl er nooit werd gevraagd om de naam effectief neer te schrijven en er bij het spellen blijkbaar verwarring ontstond waardoor dit foutief werd genoteerd door de persoon die de vragen stelde, en het feit dat verzoekster en haar echtgenoot een verschillend relaas gegeven hebben omtrent hun kennismaking (wat opnieuw op een vergissing berust en te wijten is aan de manier waarop de vragen gesteld werden). Voormelde elementen zijn samen allerminst draagkrachtig om tot een schijnhuwelijk te besluiten.

Verzoekster is op basis van deze summier citering van het advies van de Procureur des Konings te Brugge van 28/11/2016 niet in staat om te begrijpen waarom haar verblijfsrecht precies wordt ingetrokken. Zij voelt zich in het ongewisse en kan zich niet van de indruk ontdoen dat zij op basis van détails en absurditeiten het verblijfsrecht wordt ontzegd.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

*Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.*

*5. Verzoekster verwijst hierbij tevens expliciet naar de evenredigheidsafweging welke verwerende partij dient te maken.*

*In de rechtsleer (cf. [www.vreemdelingenrecht.be](http://www.vreemdelingenrecht.be)) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 40bis Vreemdelingenwet nieuw, telkenmale gesteld dat voor de weigering van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidsafweging dient uit te voeren.*

*Met andere woorden, de DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste 5 jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst.*

*Zoals reeds herhaaldelijk gesteld onderhoudt verzoekster wel degelijk een duurzame, stabiele en affectieve relatie met de Belgische onderdaan, de heer E. V. N. en vormen zij een feitelijk gezin aan het adres voornoemd te Diksmuide.*

*Met de term 'afdoende' wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St. Terleau en Simonet, nr. 43\$52 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).*

*Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoekster heeft levensgroot, is, ni. dat zij hier in België mag blijven in de nabijheid van haar levenspartner.*

*Dat verzoekster hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.*

*De loutere verwijzing naar het advies van de procureur des Konings is dan ook niet afdoende om te besluiten dat verzoekster onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg zou bekomen hebben en derhalve dit verblijfsrecht in te trekken.*

*Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.*

*Dit middel is dan ook gegrond."*

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42septies van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een F-kaart, dat de voorgelegde huwelijksakte hierbij van doorslaggevend belang was, dat onderzoek intussen heeft uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd, dat bijgevolg overeenkomstig artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Inzake het bevel wordt vermeld dat het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de verwerende partij zich beperkt tot een verwijzing naar het ongunstig advies van de procureur des Konings en geen eigen motivering geeft. Bovendien zijn de redenen vermeld in het geciteerde advies van de procureur des Konings om te besluiten tot een schijnhuwelijk allerm minst zwaarwichtig, laat staan draagkrachtig. Op basis van het citeren van het advies van de procureur des Konings is verzoekster niet in staat om te begrijpen waarom haar verblijfsrecht precies wordt ingetrokken. Een loutere verwijzing naar dit advies om te stellen dat verzoekster onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg verkregen heeft en vervolgens dit verblijfsrecht in te trekken, volstaat niet. Verzoekster wijst erop dat een evenredigheidstoets moest worden doorgevoerd. Verzoekster wijst erop dat bij het niet meer vervullen van de voorwaarden voor gezinshereniging, een afweging moet worden gemaakt inzake de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheid, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België tegenover de bindingen met het land van herkomst. Verzoekster wijst erop dat zij een duurzame, stabiele en affectieve relatie onderhoudt met haar Belgische partner en dat zij een feitelijk gezin vormen op één adres.

3.2.3.3. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat de enige motivering van de beslissing de verwijzing naar het negatief advies van de procureur des Konings is en dat de beslissing geen andere eigen motieven heeft.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een burger van de Unie of een familielid van deze burger en hem van het grondgebied van het Rijk verwijderen wanneer valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten werden gebruikt, of wanneer fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf.*

*Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Bijgevolg werd een einde gesteld aan het verblijf van verzoekster omdat zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris komt tot dit besluit op volgende gronden: verzoekster werd op basis van haar huwelijk met een Belg in het bezit werd gesteld van een F-kaart, de voorgelegde huwelijksakte was hierbij van doorslaggevend belang, verder onderzoek heeft uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd, in dit verband wordt verwezen naar het negatief advies van de procureur des Konings te Brugge van 28 november 2016 inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, uit dit advies blijkt dat verzoekster onder valse voorwendsels haar verblijfsrecht heeft verkregen, het is redelijk om op basis van dit advies aan te nemen dat het huwelijk louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en dat de huwelijksakte louter een handeling was met het enkele doel er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, het huwelijk is dus niet gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, de huwelijksakte was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nagegaan welke informatie verzoekster heeft verschaft inzake de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong, en worden deze elementen beoordeeld.

Hieruit blijkt dat een verwijzing naar het advies van de procureur des Konings niet het enige element van de motivering is. De gemachtigde van de staatssecretaris steunt zich wel op dit advies om op grond daarvan te besluiten dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een levensgemeenschap maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Het steunt niet op een verkeerde feitenvinding en

het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om dit te doen, gezien dit advies werd gegeven na onderzoek en na een gehoor van verzoekster en haar Belgische partner.

3.2.3.4. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op dit advies, wordt opgemerkt dat dit advies gegeven werd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand die dit advies kan gebruiken om het huwelijk al dan niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Tegen een eventuele negatieve beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand staat een beroep open bij een burgerlijke rechtbank. Verzoekster kan haar inhoudelijke grieven daar laten gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zich uit te spreken over een advies van de procureur des Konings.

3.2.3.5. Gelet op het gestelde onder punt 3.2.3.3. van dit arrest, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij in het ongewisse blijft waarom haar verblijfsrecht werd beëindigd: uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat haar verblijfsrecht werd beëindigd overeenkomstig artikel 42septies van de vreemdelingenwet omdat verzoekster valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot de erkenning van het verblijf. De huwelijksakte was van doorslaggevend belang bij het verkrijgen van het verblijfsrecht, onderzoek heeft echter uitgewezen dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3.6. Verzoekster voert aan dat een evenredigheidstoets moest worden doorgevoerd inzake de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheid, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België tegenover de bindingen met het land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 19 december 2016 aan verzoekster inlichtingen werden gevraagd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met deze inlichtingen en met de elementen vermeld in artikel 42septies, tweede lid van de vreemdelingenwet, rekening werd gehouden:

*“Overeenkomstig art. 42septies, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, haar leeftijd, zijn gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.*

*Betrokkene legde volgende documenten voor:*

- Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen op naam van meneer V. N. E.; Loonfiche voor de maand november 2016 op naam van meneer V.N. E.: Deze documenten behoren de heer V. N. E. toe, deze documenten bewijzen niet dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.
- Foto's van betrokkene en meneer V.N. E. waar betrokkenen elk apart op staan: deze foto's zijn genomen in een woning waar betrokkenen elk afzonderlijk op staan, uit deze foto's kan dan ook niet opgemaakt worden dat betrokkene geïntegreerd is in het Rijk
- Paspoort van betrokkene: hier valt enkel uit af te leiden dat betrokkene een inreisstempel heeft bij de binnenkomst van België dd. 29.02.2016. Echter dit is geen bewijs van van integratie.
- Inlichtingenbulletin van betrokkene dat werd afgeleverd bij de gemeente Diksmuide tijdens de binnenkomst in België: dit attest werd afgeleverd bij de gemeente als betrokkene haar wou inschrijven, dit attest is dan ook geen bewijs van integratie.
- Onderzoek verblijfplaats vreemdeling dd. 03.03.2016: deze controle werd gedaan bij de procedure tot inschrijving hier in België, dit attest is evenmin een bewijs van integratie in het Rijk.
- Geboorteakte mevrouw; Huwelijksakte tussen betrokkene en meneer V. N. E.: deze aktes bewijzen niet dat mevrouw geïntegreerd is in het Rijk. Bovendien wordt het huwelijk tussen betrokkenen betwist
- Verklaring van lidmaatschap op naam van betrokkene, meneer V.N. en een derde; Huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats op naam van meneer V.N. E. dd. 12.03.2015: betrokkene woont weliswaar op hetzelfde adres. Echter, het voorgelegde huurcontract en ziektekostenverzekering vormen geen obstakel om een terug te keren naar het land van herkomst
- Attest van inschrijving als regelmatige cursist in een onderwijsinstelling (centrum regionaal volwassenenonderwijs v/h gemeenschapsonderwijs te De Panne) dd. 22.02.2016 op naam van

*betrokkene: het feit dat betrokkene een cursus volgt toont aan dat betrokkene leergierig is. Echter vormt dit geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.*

*- Contract inburgering dd. 14.10.2016: aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.*

*- Inschrijvingsbewijs VDAB op naam van betrokkene dd. 19.12.2016; Interim contracten op naam van betrokkene (13.12.2016 t.e.m. 17.12.2016) + rekeninguittreksel met bewijs van storting loon dd. 22.12.2016: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.*

*Betrokkene is pas in België aangekomen 29.02.2016. De duur van haar verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in haar land van herkomst of origine heeft doorgebracht. Aangezien zij jarenlang in Kameroen heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook haar leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen."*

Verzoekster uit hierop inhoudelijke kritiek in die zin dat zij meent wel een duurzame, stabiele en affectieve relatie te onderhouden met haar Belgische partner en dat zij een feitelijk gezin vormen op één adres. In dit verband wordt erop gewezen dat het motief *"De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen"* steunt op de elementen van het dossier, met name het in de bestreden beslissing geciteerde advies van de procureur des Konings van 28 november 2016.

Zoals reeds gesteld, konden verzoekster en haar partner tegen een eventuele weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand een beroep instellen bij de burgerlijke rechtbank en is de Raad niet bevoegd om zich uit te spreken over dit advies. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op correcte feitelijke gronden en niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat, gelet op het ongunstig advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, verzoekster haar verblijfsrecht onder valse voorwendsels verkregen heeft omdat de huwelijksakte van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Zoals hierboven reeds werd gesteld, bevat de bestreden beslissing de afweging voorzien in artikel 42septies, tweede lid van de vreemdelingenwet en is deze feitelijk correct en niet kennelijk onredelijk.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

*"C. DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167, 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154, 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

*De Raad dient aldus na te gaan of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling.*

*De aangevochten beslissing van de gemachtigde van 21/03/2017 is zoals hoger aangehaald louter gebaseerd op het door het Parket van de Procureur des Konings te Brugge gevoerde onderzoek en in het bijzonder op het advies van de Procureur des Konings te Brugge van 28/11/2016 aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. Voormeld advies is echter zeer summier en toont aan dat er spijkers op laag water werden gezocht teneinde het huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot onterecht te bestempelen als een schijnhuwelijk.*

*Waar de overheid zich louter baseerde op voormeld advies van de Procureur des Konings te Brugge om te besluiten dat verzoekster onder valse voorwendsels het verblijfsrecht als familielid van een Belg zou hebben bekomen, dient vastgesteld te worden dat zij niet in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en zij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid.*

*In dit verband merkt verzoekster nogmaals op dat er o.a. nooit een huisbezoek heeft plaatsgevonden in de gezinswoning van verzoekster en haar echtgenoot. De bevindingen zijn louter gebaseerd op het verhoren van verzoekster en haar echtgenoot, waarbij talloze vragen op hen werden afgevuurd.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel werd in die omstandigheden duidelijk geschonden. Dit middel is dan ook gegrond."*

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De gemachtigde van de staatssecretaris steunt zich in de bestreden beslissing op het ongunstig advies van de procureur des Konings van 28 november 2016 betreffende de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, om te oordelen dat het huwelijk niet werd aangegaan met het oog op het stichten van een levensgemeenschap maar wel om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Dit leidt ertoe dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet oordeelt dat het verblijfsrecht van verzoekster moet worden beëindigd omdat zij dit verblijfsrecht onder valse voorwendsels heeft bekomen, de huwelijksakte was van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon zich op het advies van de procureur des Konings inzake de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte steunen. Er is in dit verband geen sprake van een foutieve feitenvinding, het bestaan van dit advies en de weergegeven inhoud ervan wordt niet betwist.

Inzake de inhoud van dit advies en hoe het tot stand is gekomen, wordt herhaald dat de Raad niet bevoegd is om uitspraak te doen over een advies van een procureur-generaal. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, zoals *in casu*, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.



Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET